

REGÉNYBÖLCŐBEN A METÁL

Oroszlánkórus – Dragomán György hangja

Három pompás regény után, amit minden kritika mennybe emelt – ráadásul A fehér királyból még film is készül – novelláskötettel rukkolt elő Dragomán György. A kötet tizenhárom év terméséből áll össze, sokhangú és mégis egységes. A sodró lendületű monológok örvényként beszippantják és nem eresztik az olvasót, akárcsak a novellákat körüllegő zene.

FOTÓ: VALUSKA GÁBOR

Három regény után most jelent meg az első novelláskötete. Mennyi idő alatt gyűlt össze egy könyvnyi anyag?

Nagyjából tizenhárom év terméséből válogattam, de maradt még legalább egy kötetre való. Az volt a szempont, hogy az írások valamennyire kapcsolódjanak, ebben a kötetben például sok a monológ.

Könnyebben vagy nehezebben születnek a novellák?

Nehéz erre válaszolni, néha egészen gyorsan meg lehet írni egy-egy szöveget, de van, hogy éveket újra elő-előveszem, és próbálkozom a befejezéssel, aztán néha sikerül, néha meg ki kell dobni. Azt hiszem, a novellába jobban bele van kódolva a kudarc lehetősége, mint a regénybe.

Nem érzi úgy, hogy egy-egy novellában több is van? Hogy az olvasó ott kuporog az ajtó előtt, és várja a folytatást? A Vasvonó története például kimondottan beszippantott, le is kellett tennem a könyvet egy időre.

Dehogynem. Sokszor szoktam ezt érezni, hiszen ez a jó novella sajátossága. Átvisz egy másik világba, és azután is ott maradunk egy darabig, hogy letettük a könyvet. Vagy hogy megírtuk – és ilyenkor néha muszáj folytatni is. A Vasvonó valóban ilyen, folytattam is azóta, ki tudja, lehet, hogy lesz belőle egy kisebb könyv.

Az Oroszlánkórus igazi kavalkád, rengeteg hangon szólal meg benne. Volt olyan, ami könnyen indult, és aztán nehéz volt megtartani a felütött hangot?

Előfordul ilyen, de akkor általában be se fejezem, úgy-hogy azok a szövegek nem kerültek be a könyvbe, a félkész novellák könyvtárban várják, hogy egyszer majd legyen velük valami, vagy végleg kidobjam őket. Ebben a könyvben csak azok a hangok hallhatóak, amik nem hallgattak el írás közben. De a Seprút például három vagy négy héten írtam, sehogy se lett jó, akkor az egészet kidobtam, majd újrakezdttem, és végül egy nap alatt megírtam. Ez azért emlékezetes, mert éppen Kölnből jöttem haza aznap, reggeli után kezdtem újra, és folyamatosan írtam egy kávéházban, aztán a reptéren, aztán a gépen is, és pont akkorra lettem készen, mire leszálltunk Ferihegyen.

A novellák talán egyetlen közös pontja, fő motívuma a zene. Ennyire fontos szerepet tölt be az életében?

Igazából nem, hangszeren sem igen játszom, de nyilván nagyon fontos az írás szempontjából a ritmus és a lélegzet. Egyszer csak észrevettem, hogy ez zene formájában tematizálva az átlagosnál gyakrabban megjelenik a szövegeimben, annyira, hogy A fehér királyban és a Máglyában is van egy-egy zenés fejezet.

Hallgat zenét írás közben? Amennyiben igen, van olyan, hogy a zene tereli a történetet?

Sokszor használok hangfüggőnyt az íráshoz, de ezek többnyire nagyon más zenék, mint az, amiről éppen írok. Ha igazán megy a munka, akkor – azt hiszem – nem is hallom a zenét.

A metálos srác nagyon élethűen tör ki a Hevimetál című novellából. Csak nem személyes érintettség?

Kamaszkoromban sok metált hallgattam, és volt egy Judas Priest rajongó osztálytársam, ismertem valamennyire ezt a szubkultúrát, úgyhogy tudtam működtetni a nyelvet. Készülök majd még a Maidenről és a Metallicáról is írni egyszer.

Egyáltalán, a hang van meg előbb, vagy a világ, ami a szereplőt körülveszi?

Néha csak egy szó, néha egy helyszín. Van a könyvben például egy novella, ami egy berlini parkban játszódik. Az egyik kedvenc helyem a városban a Britzer Garten, délen van, Mariendorfbán, senki nem megy oda csak azért, hogy lássa, de én éltem mellette egy pár hónapot, és éveket készítettem, hogy valahogy megírom mint helyszínt. Ott fogalmam se volt még a hangról, aztán egyszer váratlanul megtaláltam, és annyira illett a helyhez, mint kulcs a zárba.

A következő könyv regény lesz vagy novella?

Amelyik előbb elkészül. Ha minden jól megy, akkor regény.

SIMONFALVI ANITA